

46. ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ

λόγοις ἂ μὴδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσειεν· οἷον ἐκεῖνα
 πῶς οἶει κατὰ γῆς δύναι ηὐχόμεν ἀκούων σου ἐπιδεικνυμένου,
 ὅτε χιτώνιον μὲν καὶ τὸ ἀνδρεῖον ὧν λέγεσθαι, δουλάρια δὲ
 καὶ τοὺς ἄρρενας τῶν ἀκολουθῶν ἀπεκάλει, ἂ τίς οὐκ οἶδεν ὅτι
 5 χιτώνιον μὲν γυναικὸς ἐσθῆς, δουλάρια δὲ τὰ θήλεα καλοῦ-
 σιν; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων προφανέστερα, οἷον τὸ ἵπτατο καὶ
 τὸ ἀπαντόμενος καὶ τὸ καθεσθεῖς, οὐδὲ μετοικικὰ τῶν Ἀθη-
 ναίων φωνῆς· ἡμεῖς οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς κατάγλωτ-
 τα γράφοντας ποιήματα. τὰ δὲ σά, ὡς περὶ μέτροις παραβάλ-
 10 λειν, καθάπερ ὁ Δωσιάδα Βωμὸς ἂν εἶη καὶ ἡ τοῦ Λυκόφρονος
 Ἀλεξάνδρα, καὶ εἴ τις ἔτι τούτων τὴν φωνὴν κακοδαιμονέστε-
 ρος.

Ἄν ταῦτα ζηλώσης καὶ μεταμάθης, ἄριστα βεβουλευμένος
 ὑπὲρ σεαυτοῦ ἔσῃ· ἦν δὲ λάθης αὐθις εἰς τὴν λιχνείαν κατο-
 15 λισθῶν, ἐμοὶ μὲν ἀποπεπλήρωται ἡ παραίνεσις, σὺ δὲ σεαυτὸν
 αἰτιάσῃ, ἂν γε καὶ ξυνηῆς χείρων γενόμενος.